

РЕШЕНИЕ

№ 5407

гр. София, 16.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 06.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9573** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „КОМ ДИВАЙСЕС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221120008110-091-001/12.05.2022г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП С., в частта му, с която на дружеството са определени допълнителни задължения за 2020г. по корпоративен данък ведно със следващите се от това лихви и мълчаливото потвърждаване в тази му част от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт в посочената част. Оспорват се събраните доказателства в хода на ревизионното производство- отговор на естонската данъчна администрация, като се прави възражение, че този отговор не може да доведе до извод за липсата на действителни стопански операции; макар и доставчикът да не може да бъде открит на естонска територия, той следва да се разчита с бюджета на тази държава, след като не е предприето никакво действие спрямо него. Възражава се срещу приложението на чл.16, ал.1 от ЗКПО, както и жалбоподателят счита, че притежава годни разходнооправдателни документи, доказващи направения разход, каквито са фактурите, представения договор и приемо- предавателни протоколи.

В с.з. жалбоподателят, редовно уведомен, изпраща представител, който поддържа жалбата и основния си довод, че не е налице отклонение от данъчно облагане.

Ответникът - директорът на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. В депозиран

писмени бележки проследява хронологията на ревизионното производство и излага подробни съображения в подкрепа на твърдяната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, уведомена, не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства, счита за установено от правна страна следното:

Ревизията на „КОМ ДИВАЙСЕС“ЕООД е започнала въз основа на Заповед №Р-22221120008110-020-001/18.12.2020г., връчена по електронен път на 13.01.2021г., за установяване на задължения за данък върху добавената стойност за периодите от 17.03.2020г. до 30.11.2020г. Цитираната заповед е издадена от Т. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-02-128 от 18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С..

На основание чл. 112, ал.2, т. 1, чл. 113, ал. 3 и чл. 114, ал. 2 от ДОПК, са издадени Заповеди за изменение на Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221120008110-020-002 от 12.04.2021г., №Р-22221120008110-020-003 от 03.06.2021 г., с които е разширен обхватът на ревизията, като е включен корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., а в частта по ЗДДС е включен и данъчен период м. 12.2020 г., №Р-22221120008110-020-004 от 09.06.2021г., с която е определен срок за завършване на ревизията до 11.10.2021г.

На основание чл.34, ал.1, т.2 от ДОПК, производството по извършване на ревизията е спряно със Заповед №Р-22221120008110-023-001/28.09.2021г. във връзка с отправена молба за обмен на информация с данъчната администрация на Е.. На основание чл.35 от ДОПК, производството е възобновено със Заповед №Р-22221120008110-143-001/03.02.2022 г., с която е определен срок за завършване на ревизията до 16.02.2022 г.

В хода на проведеното ревизионно производство не е установен основен предмет на дейност на дружеството през ревизирия период. Констатирано е, че в подадената ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2020 г. е деклариран К. 6209 - други дейности в областта на информационните технологии. Същевременно е установено, че разходите на дружеството се формират от покупки и продажби на разнообразни видове стоки и услуги от територията на Китай: текстилни изделия, аксесоари за автомобили, дигитални устройства, сенници и тенти, месо, ядки и зърнени закуски и др.; деклариран са и услуги към трети страни: софтуерни, консултантски, услуги за изследване на петролни продукти, инженерни услуги, разработване на уебсайтове, поддръжка на информационни системи.

При извършената проверка на първичните счетоводни документи и счетоводни регистри е констатирано, че дружеството не притежава и не стопанисва обекти, от които да извършва независимата си икономическа дейност. Не притежава нает персонал за осъществяване на доставките.

В хода на ревизията е установено, че за 2020г. ревизираното лице е подало годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО с вх. №22110086776 от 24.06.2021г., с която е деклариран счетоводен финансов резултат /печалба/ в размер на 128 469,99 лв., данъчен финансов резултат /данъчна печалба/ в размер на 128 469,99 лв. и корпоративен данък в размер на 12 847,00 лв.

Относно конкретния правен спор по настоящото дело е установено, че през 2020г.

дружеството е отчетло разход по фактури, издадени от естонското дружество НМ К. ОУ на стойност 3 102 870 лв. или 1 586 472,00 евро за консултантски услуги в областта на бизнеса. В хода на ревизията не са представени договори и други доказателства, свързани с описаните услуги; от проверяващите не били установени извършени разплащания, както и документи, като протоколи, актове, разработки и други, свързани с фактическото предаване на услугите. Липсвала информация за търговската и данъчна регистрация на естонското дружество, с изключение на посочен адрес: Tammsaare tee 47, 11316, Т..

Съобразно счетоводното отразяване в счетоводните регистри на К. Д. ЕООД през 2020г. е дебитирана сметка 602 /разходи за външни услуги/ и е кредитирана сметка 498 /други дебитори/ със сумата от 3 102 869.53 лева. През 2021г. сметка 498 е закрыта със стойността на фактурите /сметка 401 доставчици/.

Изготвено е Уведомление по чл.17, ал.1, т.2 от ДОПК с № Р-22221120008110-113-001/02.09.2021 на основание чл.124, ал.1 от ДОПК, с което ревизираното лице е уведомено, че задълженията му по ЗКПО за периода 01.01.2020-31.12.2020г. ще бъдат определени по реда на чл.122 от ДОПК. Независимо от изготвеното уведомление ревизията е проведена по общия ред.

За целите на ревизия е изпратено искане за извършване на обмен на информация с данъчната администрация на Е. с изх. №20-00-3896#1/09.09.2021г. относно реалността на извършените разходи и подозрения за извършени действия с цел намаляване на данъчните задължения на „КОМ ДИВАЙСЕС“ ЕООД за 2020г. В запитването до естонските данъчни власти били поставени въпросни относно регистрацията на фирма НМ К. ОУ на посочения адрес в Е., наличен персонал и възможности за извършване на консултантска дейност в областта на бизнес услугите; по какъв начин, къде и от кои лица са договорени услугите; отчетени ли са в счетоводството на дружеството издадените фактури на „КОМ ДИВАЙСЕС“ ЕООД на стойност 1 586 472,00 евро и платени ли са данъци във връзка с това; има ли сключен договор и получени плащания от страна на естонското дружество за извършени консултантски услуги в областта на бизнеса;

Съгласно получения отговор от данъчната администрация на Е. дружеството НМ К. ОУ, иден. номер 11639834, V. EE101290942, е регистрирано в Е. на адрес: Т. А. Н. Tammsaare tee 47 11316. Посочено било, че този адрес е невалиден, като след 2016 г. адресът по регистрацията и дружеството е променян няколко пъти. Всички опити на естонската данъчна администрация да осъществи контакт с проверяваното дружество са неуспешни; едноличен собственик и управител на НМ К. ОУ е г-н Н. М., естонски данъчен номер 37703105218, а според данните от публичните регистри, декларираният предмет на дейност на дружеството е „мениджмънт на финансови пазари“. От получения отговор от естонските власти се заключава, че на база извършената проверка и данните, с които разполага естонската данъчна администрация, посочените стопански транзакции между НМ К. ОУ и „КОМ ДИВАЙСЕС“ ЕООД не са осъществени в действителност; не са предоставени допълнителни документи и информация в тази връзка. Естонското дружество не разполага със служители и работници, а към 17.11.2021 г. има непогасени задължения в размер на 17 815,40 евро.

В резултат на всичко гореизложено, ревизиращите органи извели, че отчетените разходи за консултантски услуги от НМ К. ОУ не са действително извършени и че се касае за сделки, целящи отклонение от данъчно облагане, поради което приложение

следва да намери разпоредбата на чл. 16, ал.1 от ЗКПО. Прието е също така, че са налице и обстоятелства по чл. 26, т.1 от ЗКПО във връзка с чл. 10 от ЗКПО, а именно не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, несвързани с дейността; счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е обоснован чрез първични счетоводни документи по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващи вярно стопанската операция. С оглед цитираните правни норми, счетоводният финансов резултат на „КОМ ДИВАЙСЕС“ ЕООД за 2020г. е увеличен със сумата в размер на 3 102 869,53 лв., в резултат на което е установен данъчен финансов резултат /данъчна печалба/ в размер на 3 231 339,52 лв. и дължим корпоративен данък в размер на 323 133,52 лв. Предвид внесеният от дружеството корпоративен данък в размер на 12 847,00 лв., разликата за довносяне е определена в размер на 310 286,52 лв., от която е прихванат данък върху добавената стойност в размер на 447,21 лв., в резултат на което окончателният корпоративен данък за довносяне е в размер на 309 839,31 лв. За забавата е начислена лихва в размер на 27 238,44 лв.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221120008110-092-001 от 17.03.2022г., връчен по електронен път на 18.03.2022г. Задълженото лице не е упражнило правото си да подаде писмено възражение по реда на чл. 117, ал.5 от ДОПК срещу констатациите на РД.

Ревизията е приключила с РА №Р-22221120008110-091-001 от 12.05.2022 г., издаден от П. Г. Г. – орган, възложил ревизията и Ц. Г. Р. –ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен по електронен път на задълженото лице на 23.05.2022г. РА е издаден от П. Г. Г., тъй като с Решение №Р-22221120008110-098-001 от 23.02.2022 г. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка, издадено от Е. М. Н., на длъжност директор на ТД на НАП С., на основание чл. 7, ал. 3 от ДОПК, правомощията по разглеждането и решаването на преписката на „К. Д.“ ЕООД са иззети от Т. П. Н., поради прекратяване на служебните й правоотношения със Заповед №102/07.02.2022г. на изпълнителния директор на НАП /л.183/, считано от 18.02.2022 г. и ангажираната с това обективна и трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения.

На 06.06.2022г. по електронен път чрез ИС „Контрол“ от дружеството бил подаден файл, наименован „възражение“ № Р-22221120008110-В.-001-И/06.06.2022, съдържащ сканирано копие на жалба срещу ревизионния акт и сканирано копие на пълномощно. Тъй като въпросните документи не са разпознати от системата като електронни такива, не било генерирано съобщение за получаване, съответно, приложените документи не са изпратени на директора на дирекция ОДОП за произнасяне в срока по чл.146 от ДОПК.

На 12.08.2022г. дружеството депозирало нова жалба /на хартиен носител с вх.№ 53906-6896/12.08.2022г. чрез ТД на НАП С. до директора на дирекция ОДОП, в която отново изложило претенцията си за отмяна на РА. Към жалбата е приложен опис на документи, свързани с естонското дружество НХ К. ОУ. Служителите на дирекция ОДОП предприели действия по установяване на обстоятелствата по административното обжалване.

Междувременно РА е оспорен по съдебен ред с жалба от 12.09.2022г., по която е образувано настоящото дело.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване.

Жалбата е подадена в 30 дневния срок по чл. 156, ал.5 от ДОПК, тъй като в 60 дневния срок по чл.155, ал.1 от ДОПК решаващият орган- директорът на дирекция ОДОП не се е произнесъл по подадената жалба от 06.06.2022г., която жалба съдът счита за депозирана в рамките на 14- дневния преклузивен срок по чл.155, ал.1 от ДОПК.

Съдът не споделя доводите на ответника, че жалбата до директора на дирекция ОДОП от 06.06.2022г. не е редовна, тъй като при административния орган е входирано копие, а не оригинал. Редовността на тази жалба като начин на подаване според съда не е юридически факт, който поражда отрицателни правни последици за съдебното производство. Административният орган не е осъществявал своите задължения по чл.147 от ДОПК, не е констатирал нарушения по чл.145 от ДОПК, не е предоставял на жалбоподателя седмодневен срок за отстраняването им, поради което не може да се позовава на тяхното неотстраняване. Отделно от това, след указание на съда, жалбоподателят е представил оригинала на депозираната на 06.06.2022г. жалба, а срока на подаването на въпросната на 06.06.2022г. в ИС „Контрол“ на НАП не се оспорва от ответника.

Разгледана по същество обаче, жалбата на „КОМ ДИВАЙСЕС“ЕООД до съда е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожност на РА.

Същият е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Издаден е за възлагащ орган - П. Г. Г., тъй като с Решение №Р-22221120008110-098-001 от 23.02.2022 г. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка, издадено от Е. М. Н., на длъжност директор на ТД на НАП С., на основание чл. 7, ал. 3 от ДОПК, правомощията по разглеждането и решаването на преписката на „К. Д.“ ЕООД са иззети от Т. П. Н., поради прекратяване на служебните й правоотношения със Заповед №102/07.02.2022 г. на изпълнителния директор на НАП, считано от 18.02.2022г. и ангажираната с това обективна и трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения. В случая е налице изземване на компетентност по отношение на лицето, определено за ръководител на ревизията. Спазено е изискването на чл.7, ал.3 от ДОПК, определен в закона горестоящ орган да иземе разглеждането и решаването на конкретен въпрос или преписка от компетентния орган по приходите, в случаите, когато са налице основания за отвод или самоотвод, както и в случаите на трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения и да възложи правомощията по разглеждането и решаването им на друг орган, съответно равен по степен на този, от когото е иззета преписката или въпросът. Решението е издадено от директора на ТД на НАП С., изложени са правните и фактически основания за идването му. За П. Г. функциите на компетентен орган по чл.112, ал.2,т.1 от ДОПК произтичат от Заповед № РД 01-128 от 18.02.2020г.

Спазена е предписаната от чл. 120, ал. 1, пр. 1 ДОПК писмена форма по чл. 120, ал. 3 ДОПК със съответните реквизити по чл. 120, ал.1, пр. 2, т. 1–8 ДОПК; съдържат се мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения по ЗКПО и следващите се лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК.

Фактическите констатации и правни изводи на РА са допълнени и така

конкретизирани чрез тези по приложения към него Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002219007341-092-001/07.04.2019 г., съставляващ съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 от ДОПК неразделна негова част.

РА, РД, ЗВР и изменящите я заповеди са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени доказателства, приобщени към делото, които не са оспорени. Удостоверенията, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, са със съдържанието по чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП и обосновават извод, че посочените електронни документи са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на чл. 13 ЗЕДЕП е въведена фикция за саморъчен подпис.

В рамките на ревизията от „КОМ ДИВАЙСЕС“ЕООД са изискани на основание чл. 37, ал. 2 и 3 ДОПК доказателства по нейния предмет, включително относно спорните доставки; извършени са проверки в информационните регистри на НАП С., в Търговския регистър и Имотния регистър на АВ; извършено е посещение в счетоводството на дружеството, където е извършен преглед на всички търговски, счетоводни и банкови документи за периода на ревизията. Инициран е обмен на информация с данъчната администрация на Е. относно реалността на извършените разходи от дружеството, свързани с дружеството НМ К. ОУ. Формирана е доказателствена съвкупност със законосъобразно извършени от ревизиращите органи процесуални действия. Ревизията е извършена в определения срок. За резултатите ѝ е съставен РД, съдържанието на който съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК. Към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

ДОПК и ЗКПО не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в производството по ревизия по общия ред на чл. 112–120 ДОПК, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (арг. от § 2 ДР на ДОПК).

„К. Д.“ черпи право от сделки, претендирайки по съдебен ред тяхната действителност след констатирано отклонение от данъчно облагане по тези сделки от данъчните органи, поради което на основание чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, на които основава твърдението си, че се касае за действителни стопански операции. Неизпълнението на задължението на ответника по доказателствата не освобождава дружеството-жалбоподател от тежестта да докаже наличието на всички предпоставки за съществуването на твърдяното от него право. Единствено жалбоподателят носи тежестта да докаже реалността на процесните стопански операции, тъй като той твърди положителния факт, че такива услуги са осъществени и именно в това твърдение се състои възражението му срещу незаконосъобразността на РА в обжалваната част.

Съгласно чл.5, ал.1 вр.чл.1, ал.1 от ЗКПО печалбите на местните юридически лица се облагат с корпоративен данък. Данъчната основа за определяне на корпоративния данък е данъчната печалба /чл.19/, а данъчната ставка за корпоративния данък е 10 на сто /чл.20/ Данъчната печалба е положителен финансов резултат който е данъчния финансов резултат, представляващ счетоводния финансов резултат, преобразуван по реда на този закон. Съгласно пар.1,т.16 от ЗКПО "Счетоводен финансов резултат" е печалбата (загубата) по отчета за приходите и разходите (отчета за доходите) за определен период преди начисляването на разходите за данъци от печалбата. За конкретния случай периода е 2020 година.

Съгласно разпоредбата на чл. 16, ал.1 ЗКПО, данъчната основа по сделки, включително и между несвързани лица, може да се определи без да се вземат под внимание тези сделки или някои техни условия, в случай, че сделките са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане. Разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗКПО регламентира реда за определяне на данъчната основа в случаите, когато има сключени сделки и те са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, като предвижда, че в тези случаи следва да се вземе под внимание данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане. Съобразно чл.16, ал.2, т.4 от ЗКПО е посочено, че отклонение от данъчно облагане е начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

Спорният въпрос в случая е за реалността на услугите, а оттам- на отчетените като разход възнаграждения за същите. Реалността на доставките е фактически въпрос, който при доставка на стоки се свежда до доказване факта на прехвърляне собствеността върху същите, а при доставка на услуги - до доказване факта на предаване резултата от извършените услуги на получателя, и в крайна сметка – за физическото им наличие при ревизираното лице.

Жалбоподателят е ангажирал в хода на производството /като приложения към жалба вх.№53-06-6896/12.08.2022г. до адм.орган/ следните доказателства: 7 броя фактури, издадени от НМ К. ОУ, с приложения към тях актове за завършване и приемане на услугите (04122020/1/04.12.2020, 04122020/2/04.12.2020, 09012021/1/09.01.2021, 13012021/1/13.01.2021, 15012021/1/15.01.2021, 21012021/1/21.01.2021 и 21012021/2/21.01.2021) консултантски договор от 01.03.2020г., сключен с

НМ К. ОУ, известие за прехвърляне от 03.06.2021г.(в което е посочено, че НМ К. ОУ прехвърля иска срещу К. Д. ЕООД на трето лице), споразумение за прехвърляне на иск от 15.04.2021г. между НМ К. ОУ и BENCOTR ltd, споразумение за плащане на дълг от 02.08.2021г. между BENCOTR ltd и К. Д. ЕООД/л.75 и сл./.

Съдът намира, че така представените писмени доказателства не установяват извършването на консултантски услуги и не установяват извършването на плащания като договорено възнаграждение за тези услуги (всъщност документите по прехвърляне на иск се представят, за да установяват, че К. Д. не е заплатило възнаграждение по нито една от издадените фактури от НМ К. ОУ)

С приложения консултантски договор страните са се съгласили Консултантът / НМ К. ОУ/ да представи консултантски услуги на дружеството К. Д. ЕООД, описани в приложение А към договора, а Дружеството да заплаща възнаграждение съобразно приложение В. Отразеното и в договора, и в приложенията към него е общо, схематично и без конкретика на осъществените услуги.

Нито фактурите като частни свидетелстващи документи, нито приложенията към тях актове за завършване и приемане на услуги (с декларативен характер, че клиентът е приел услугите) решават въпроса за реалност на стопанските операции. И в двата вида писмени документи е посочено, че консултантската услуга касае проучване (на европейския пазар на стоки за електроника, на европейския пазар на потребителските продукти, на пазара за съхранение на петрол и петролни продукти в Русия, на пазара за съхранение на нефт и нефтопродукти в А., К.). Проучването е дейност с определен резултат, обективиран в пространството. Сключеният от жалбоподателя консултантски договор е договор за изработка по смисъла на чл. 258 от ЗЗД, във вр. с чл. 286, ал. 1 от ТЗ. С този договор изпълнителят /консултантът/ се е задължил да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, която да заплати възнаграждение. В контекста на настоящото производство, за да бъде прието, че фактурираните услуги са извършени е необходимо жалбоподателят с преки доказателства да установи факта на осъществяването ми – какво е обективираното им проявление- доклад, изследване, становище, устно направена презентация и т.н., предалите и осъществили конкретни физическо лице, на кое място и по кое време и чрез какви действия, или да ангажира косвени доказателства за предшествващи или последващи във времето обстоятелства, от които да следва единственият възможен извод, че проучване от консултанта е направено и ползвано от получателя за осъществяването от него

търговска дейност. При доказателствена тежест на жалбоподателя, той не е ангажирал преки или косвени доказателства за настъпване на главния факт/извършването на услугата/ или за осъществяване на свързани с него поредица от косвени факти, даващи основание да се приеме, че главният факт е настъпил /напр. налична и ползвана при него информация за пазарите на петрол и петролни продукти в Русия от обема на дължимата като проучване по консултантския договор/ .

Липсват доказателства и за съществуването на реална възможност на доставчика / консултанта/ за изпълнение на услугите, доказателства как се е стигало до избора му, предложени оферти с негова надеждност и възможност да извършва подобен тип проучвания. Доставчикът /консултантът/ е издал на жалбоподателя множество фактури, но от документите по преписката не се установява въобще какво точно е получил жалбоподателя. Отделно от това, изготвения отговор от естонските данъчни власти не води до извод за наличен потенциал на консултанта да осъществи подобен тип услуга (дружеството е неоткриваемо за данъчната администрация, не разполага със служители и работници и данъчните власти на самостоятелни основания извеждат, че стопанските транзакции с К. Д. ЕАД са недействителни-л.188)

В резултат на всичко изложено съдът намира, че с разумно основание може да се счита, че се касае за изкуствено създадена икономическа конструкция, която не отразява действителна стопанска операция. Касае се за фиктивни доставки на услуги, които без да са осъществени, са издадени фактури и задълженията по същите осчетоводени като разход за данъчния субект. Без значение за този извод е кога са издадени фактурите /пет от тях са издадени през 2021г./, тъй като съгласно чл.26, ал.1, т.4 от Закона за счетоводството позициите, които се представят във финансовите отчети /с изкл. отчетите, свързани с парични потоци/, се признават и оценяват в съответствие с принципа на начисляването, съгласно който ефектите от сделки и други събития се признават в момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на паричните средства или техните еквиваленти, и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят. Ако дадена стопанска операция е възникнала през 2020г., тя следва да бъде представена във финансовите отчети за 2020г., независимо с каква дата е издаден първичният счетоводен документ, който я отразява. В случая няма спор, че са изпълнени формалните изисквания за осчетоводяване, но от събраните доказателства не се установява изпълнението на материалноправните изисквания, тъй като на данъчната администрация не са представени необходимите доказателства, за да провери тези

изисквания, както и относимостта на осчетоводените разходи към дейността на дружеството. Липсват както доказателства по конкретния предмет на доставката, така и връзка на същия с конкретната дейност на дружеството. Съгласно разпоредбата на чл.26, т.1 ЗКПО, не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, несвързани с дейността. Това е така, тъй като осчетоводяването от жалбоподателя на разходи въз основа на първични счетоводни документи е от значение за определянето на счетоводния финансов резултат, който е значим за съществуването на задължения за корпоративен данък след преобразуването му по реда на ЗКПО/чл.18 ал.1 ЗКПО/. С аргумент за противното от чл. 26 т.1 и т.2 ЗКПО, за да бъде признат за данъчни цели счетоводният разход следва да бъде свързан с дейността на данъчно задълженото лице и да е документално обоснован по смисъла на чл.10 от закона. Разходите, които не са свързани с дейността и не са документално обосновани формират данъчни постоянни разлики по чл.26 т.1 и т.2 ЗКПО и с тях се увеличава счетоводният финансов резултат. Връзката на разходите с дейността на данъчно задълженото лице следва да се установява от съществуващи информационни източници, каквито за спорните разходи не съществуват. Представените в хода на административното обжалване първични счетоводни документи удостоверяват счетоводно разхода, но не установяват връзката му с дейността на дружеството.

С оглед изложеното, настоящия съдебен състав намира за правилен и съответстващ на закона извода на приходната администрация, съгласно който не са признали отчетения разход от ревизираното лице за 2020г. в размер на 3 102 869.53лв., с тази сума са увеличили счетоводният финансов резултат на дружеството на основание чл.16, ал.1 от ЗКПО и чл.26, т.1 вр. чл.10 от ЗКПО. В резултат на това се установява данъчна основа за годината в размер на 3 231 339.52 и дължим корпоративен данък 323 133.52. От дружеството е внесен корпоративен данък в размер на 12 847 лв., поради което остава разлика за довносяне в размер на 310 286.52 лева. С оглед прихващането с данък добавена стойност в размер на 447.21 лева /Таблица 3 от РА/ задължението на жалбоподателя е правилно определено на 309 839. 31 дължим корпоративен данък, за който са начислени и лихви за забава в размер на 27 238.44лв.

Горният анализ обуславя извод за неоснователност на жалбата.

Относно разноските:

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в

полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 18 133.11лв., определен по реда на чл. 8, ал. 1, вр. чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С тези мотиви съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КОМ ДИВАЙСЕС“ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221120008110-091-001/12.05.2022г., издаден от органи по приходите в ТД на НАП С., в частта му, с която на дружеството са определени допълнителни задължения за 2020г. по корпоративен данък ведно със следващите се от това лихви и мълчаливото потвърждаване в тази му част от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП,

ОСЪЖДА „К. Д.“ЕООД ЕИК[ЕИК] да заплати на Териториална дирекция на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 18 133.11лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.